

Kapitel 3

Viktoria

Næste morgen ved solopgang blev fangerne jaget op. De havde sovet i borgens store lade. De heldigste fik skrabet noget halm sammen, andre måtte sove på den bare jord. Det var hundekoldt på jorden. Mange hostede og snøftede da også. Et par stykker var blevet syge og havde så høj feber, at de ikke kunne stå på benene. Man lod dem ligge.

De andre fik besked på at stille sig på række i borggården. Nu gik officererne rundt og spurgte den enkelte om, hvad de kunne.

»Du skal sige, at du er god til at ride,« hviskede Hans til Niels, »så slipper du billigt.«

»Er du da god til at ride?«

»Næ, men det kan jeg måske blive,« sagde Hans modfaldent.

Han blev da også straks kasseret, da han skulle ride på en ret urolig hingst. Han faldt simpelthen af. Og så kom han over til fodfolket.

Niels klarede uden problemer at ride på den urolige hest. Han hverken råbte eller slog hesten. Han lod den bare gå lidt rundt, indtil den faldt til ro. Først da tog han tømmerne og drev den fremad ved at opmuntre den.

Hvor var det dejligt at sidde på en hest igen. Han havde altid haft et godt tag på heste.

»Du rider godt,« sagde en af officererne, da Niels sprang af hesten.

Niels stirrede rædselsslagen på officeren. Det var ham, som havde anført de soldater, der slog hans far ihjel. Men officeren kunne åbenbart ikke genkende Niels.

»Hvor gjorde I af min søster og mor?«

»Jeg ved ikke, hvad du taler om,« sagde officeren koldt.

»Er du da ikke Lejonhuvad?«

»Man taler ikke på denne måde til en officer,« sagde han vredt og gav Niels en lussing.

I løbet af dagen var flokken blevet delt op i skytter, fodfolk og ryttere.

Da fangerne skulle til ro om aftenen, blev de lænket sammen to og to. Niels spejdede efter Hans, men han var ikke til at finde. Det var da mærkeligt.

Næste morgen blev de igen stillet op i gården. Lejonhuvad løftede hånden for at bede om ro.

»Tre er flygtet i går. Straffen for at flygte er hængning. Deserterer man under en kamp, bliver man øjeblikkelig skudt.«

Så gik man i gang med træningen. I staldene fik hver af de kommende ryttere udleveret en hest. De skulle strigle den og lægge sadel og seletøj på. Niels var den sidste, og staldmesteren så lidt misfornøjet ud.